

Érem

Tin Ujević

*Ezek a szavak feketék a mélytől,
ezek a versek értek s csendesek,
— Ezek, csak így, kibuggyantak az éjből,
s most felnyúlnak, mint könnyörgő kezek.*

*Ha nem költő, hát kötömböt betöltő
kin vagyok, s néha áldom a sebem.
Mert minden jajom tallérrá, s kipörgő
könyvem kristály kalárrá lesz.*

*— De igaz árat nem nyer a fűzérem,
csak ha majd egyszer reádaggatom,
és felragyog e súlyos, drága érem,
én szeretöm, dicsőn, a nyakadon.*

Asszonyok a királynők között

Tin Ujević

*Isteni nők, a világ minden éke,
öz-kecsesség, büszke oroslán-pompa,
csak általatok lel teljesülésre,
barna éjekben és kék nappalokban.*

*És amikor elkopogó lépések
jelzik csak, hogy valamelyiktek itt járt,
a sejtésem megdobbán, mint egy mély seb:
sejtem és sajgom szent lényetek titkát.*

Uralkodástok eredendő célja
fölnyújtani egy tejes babaarcot;
test királynői, az összhangok és a
vágyak ajkával kérdem: mit akartok?

Ó, van-e nyitja ennek a csodának,
s ki fejt meg és mikor ezt a rejtvényt?
Mit árul el a testetek egy bágyadt
hajlata, e remekbeszabott test-vért?

Isteni nők, álomban s bámulatban
vártok igaz oltárok hajnalára,
előttetek térd hajlik és lakatlan
szirt-szívekben megtelepszik a hála.

Napfényes lelkek, imádó szemektől
hiába fednek bűnös, vad ködök;
ha megjelentek, minden korlát megdől,
ó, asszonyok a királynők között.

Ima Dora Remebotért

Tin Ujević

A szemei: ártatlan — így beszélnek,
és a fehér karban két láza vár.
Az ő kertjében egymásra talál
a rózsavér és a lilium-lélek.

A hangja bús, és a völgyeknél mélyebb,
hol kolomp csendül s visszakong a táj;
s ki mentene, mikor fojt a halál,
ha nem holdfénye haja özönének?

A képe előtt térden kell maradni,
a fájdalmat s az álmat imaszóba
ejtvén, mert élő Jeruzsálem ő.

És sirni kell, és nagy hitet fogadni,
míg minden sóhaj egy-egy Vita Nuova,
és minden könnycsepp egy-egy drágakő.

Zarándok

Tin Ujević

Hús büntetése, hosszú búcsújárás
ez, és amíg a végtelent lesem
— joggal, jogtalan —, nyöszörgők: a bánysz
hiénák széttépnek, jaj elveszem

egy asszonyban, ki lélek s kék, s a látás
büszkesége és veszte a szemem;
és érte űz egy gyönyörű, sivár láz,
fátyolt, szemérmes elhányt szerelem.

— Minek játsszam sóhajos Parszivált? Ha
egy a harmatcsepp és az én sötét
remegésem, s eszmények anyja, lám, a

szerelem s vérzi ecset örömét:
kinek nevét nem tudom, Néki hála
a tág semmiben boldog öblömért.

Áldás gyümölcsei

Tin Ujević

Ó, áldottak, akikben elmerülnek
a sors titkai s akiken zárt a seb.
Ők tudják, ki a bűnöse a bánnek,
melyet a naptól gonddal rejtenek.

Ó, áldottak a hétköznapiak súlyát
vinni eleve beleegyezők.
Ó, áldottak, akik hazudni tudják
a kicsinységet emberszem előtt.

Ó, áldottak, mert övéik a kulcsok,
tudják, hogy a jóért büntetik és
nem a rosszért őket, s hogy szívi kútjok
apasztva szenteli a merités.

S áldottak, ha kihülnek valahára:
a testükhöz nem fér rosszakarat.
És oly teljes a végzetük aránya,
akár az igazság a föld alatt.

Ács Károly fordításai